

De înălțare

Stefan Doroftei Doimaneanu

Se scutură salcâmi de țepi și păpădie,
Șiraguri de neliniști cu iz de viitor,
Îmbracă cripta nopții cu spaimă fumurie,
Arzând flacăra lunii în candela din nor.

Demonii urlă a neputință-n disperare,
În plecăciuni sterile iertarea și-au ridat,
Se-aude râsetul genunii-n fulgerare
Aprinsă, lumânarea cu tămâie s-a pudrat.

Se luminează crucea sfințind păgâni și ape,
Surâsul deznădejzii se stinge din senin,
Vlăstarul Domnului se smulge din hârtoape,
Apoi se-nalță-n ceruri, în Edenul divin.

Lumina, sacrul vieții în cast și răzvrătire,
Oprește sângerarea și-aprinde raze-n lume,
Corabia credinței primește nemurire,
Tatăl, Fiul și Duhul, se-adună în Treime.